

Arrest

nr. 161 718 van 10 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, van de beslissing van 20 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissingen van 20 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Alle bestreden beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2008 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 juni 2009 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Tegen deze beslissingen stelden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 30 juli 2009 besloot het CGVS tot de intrekking van de beslissingen van 8 juni 2009, waarna de Raad op 21 december 2009 het ingestelde beroep verwierp bij arrest nr. 36 413.

Op 14 oktober 2009 weigerde het CGVS opnieuw zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 17 februari 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2010 weigerde de Raad bij arrest nr. 40 244 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 20 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag tot verblijfsmachtiging van 17 februari 2010 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 9 september 2010 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan verzoekers. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers beroepen in bij de Raad.

Op 14 oktober 2010 besloot de gemachtigde de onontvankelijkheidsbeslissing van 20 augustus 2010 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2010 in te trekken.

Op 8 december 2010 verwierp de Raad bij arresten nrs. 52 664 en 52 665 de beroepen ingesteld tegen deze beslissingen van 20 augustus en 9 september 2010, aangezien beide beroepen zonder voorwerp waren geworden.

Op 5 maart 2012 verklaarde de gemachtigde verzoekers' aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekers beroep in bij de Raad.

Op 25 april 2012 besloot de gemachtigde om de ongegrondheidsbeslissing van 5 maart 2012 in te trekken, waarop de Raad in het arrest nr. 82 410 van 4 juni 2012 afstand van geding vaststelde.

Op 16 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde verzoekers' aanvraag tot verblijfsmachtiging van 17 februari 2010 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekers beroep in bij de Raad.

Op 24 september 2012 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 25 oktober 2012 besloot de gemachtigde om de ongegrondheidsbeslissing van 16 augustus 2012 in te trekken, waarna de Raad in het arrest nr. 94 966 van 14 januari 2013 afstand van geding vaststelde.

Op 23 november 2012 verklaarde de gemachtigde verzoekers' aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nogmaals ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekers beroep in bij de Raad.

Op 5 december 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 februari 2013 besloot de gemachtigde om de ongegrondheidsbeslissing van 23 november 2012 in te trekken, waarop de Raad in het arrest nr. 100 468 van 4 april 2013 afstand van geding vaststelde.

Op 7 maart 2013 gaf de arts-attaché opnieuw een medisch advies in het kader van verzoekers' eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter, dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 17.02.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u mededelen:

• Verwijzend naar de medische attesten dd. 11.12.2009, 12.02.2010, 20.05.2011, 05.08.2011, 14.10.2011, 27.01.2012, 06.04.2012 en 22.06.2012 van de hand van Dr. S. A. C., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een chronische anxiodepressieve stoornis, graad van ernst: licht tot matig. Voorgescreven medicatie: Sipralaxa, Lormetazepam, Zyprexa en Trazolan.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene zou lijden aan een lichte tot matige depressie. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca, zoals hier aangewend, is louter symptomatisch en dus niet essentieel.

Er bestaat dus geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Op 18 maart 2013 verklaarde de gemachtigde verzoekers' aanvraag van 17 februari 2010 tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.02.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S., S. (...)

+ partner :

S., H. (...)

+kinderen

S., L. geboren (...)1996

S., A. geboren (...)2003

S., E. geboren (...)2009

nationaliteit: Montenegro

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S., S.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 07.03.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 18 maart 2013 gaf de arts-attaché een medisch advies in het kader van verzoekers' tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 maart 2013 verklaarde de gemachtigde verzoekers' tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

S., S. (...)

+ partner :

S., H. (...)

+ minderjarige kinderen

S., L. geboren (...)1996

S., A. geboren (...)2003

S., E. geboren (...)2009

nationaliteit: Montenegro

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) 1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Op 20 maart 2013 nam de gemachtigde ook de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) aan eerste verzoeker.

Dit zijn thans de derde en vierde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van (...) ATTACHÉ, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S., S. (...)

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

In toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24.09.2012, hem ter kennis gebracht op 27.09.2012.

Inreisverboden

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

0 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24.09.2012, hem ter kennis gebracht op 27.09.2012."

Op 20 maart 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) aan tweede verzoekster en haar minderjarige kinderen.

Dit zijn thans de vijfde en zesde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van (...) ATTACHÉ, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S., H. (...)

+ minderjarige kinderen

S., L. geboren (...)1996

S., A. geboren (...)2003

S., E. geboren (...)2009

nationaliteit: Montenegro

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië', tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd,

In toepassing van artikel 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980:

0 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24.09.2012, haar ter kennis gebracht op 27.09.2012.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

0 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24.09.2012, haar ter kennis gebracht op 27.09.2012."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, en meent dat verzoekers *in casu* geen schending van hogere rechtsnormen hebben aangevoerd. Daarnaast geeft hij aan dat aan verzoekers voorafgaand aan de *in casu* bestreden beslissingen reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, minstens op 24 september 2012, zodat het thans herhaalde bevelen betreft.

De Raad merkt echter op dat verzoekers betwisten dat zij op het moment dat de bestreden bevelen werden genomen in het geval waren dat wordt beoogd door artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, namelijk dat men langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet toepasbaar is. Bovendien steunen op deze aangevochten bevelen van 20 maart 2013, eveneens de in dezelfde *instrumenta* opgenomen beslissingen tot afgifte van een inreisverbod van dezelfde datum voor een geldigheidsduur van drie jaar. Nu de inreisverboden dienen te steunen op wettelijke bevelen (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898), hebben zij wel degelijk belang bij het aanvechten van de bevelen.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen met inreisverbod.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

3.1 Tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij hun verblijfsaanvraag van 17 februari 2010 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, lichten zij dit middel toe als volgt:

“De door hun raadsman aangetekend ingediende aanvraag tot medische regularisatie dd. 16/02/2010, met de zeven actualisaties, steunde op verscheidene medische stukken.

Er wordt op gewezen dat op deze aanvraag drie herhaalde ongegrondheids- beslissingen genomen werden na twee intrekkingen en door de RW twee arresten gewezen werden.

Verzoekers wensen de aandacht te vestigen op het attest opgemaakt op 12/02/2010 door Dr. A.C die verklaart dat er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst omdat er in dat land geen alternatieven bestaan en die benadrukt dat er sprake is van een ernstig gezondheidsrisico in geval van terugkeer naar het herkomstland.

Hij stelt dat er niet de minste twijfel bestaat dat verzoeker wel degelijk lijdt aan ernstige psychosomatische klachten.

Op geen enkel van de voorgelegde medische stukken werd door de raadgevende geneesheer van de DVZ ingegaan.

Artikel 9 ter, paragraaf 1, al. 1 van de Vreemdelingenwet voorziet het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aangevochten beslissing werd genomen op basis van het nieuwe medisch advies dd. 07/03/2013 van de arts attaché, Dr. (...), dat ditmaal als volgt gemotiveerd werd:

(...)

Dit medisch advies van 07/03/2013 houdt geen noemenswaardig verschil in met het vorig medisch advies van dezelfde arts attaché dd. 07/11/2012, dat als volgt gemotiveerd was:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008,

Grote Kamer , nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Het aangehaalde lyfhoedeem is geen aandoening die van aard is een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene evenmln als de ferrlprieve anemie.

'Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 63.956; RvV 6 juli 2012, nr: 84.293)'

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

(en dat op zijn beurt, behoudens de voorlaatste aanvullende paragraaf, geen verschil inhield met het zijn eerste medisch advies dd. 26/07/2012).

Dienaangaande heeft de 2de kamer van de RW een arrest nr. 75.052 gewezen op 14/02/2012, waarin geoordeeld werd dat het behoort aan de arts adviseur zelf en niet aan de DVZ om te onderzoeken of de medische behandeling toegankelijk en beschikbaar is in het land van oorsprong of verblijf van betrokkene, hetgeen in casu niet gebeurde.

Trouwens, door te eisen dat de aandoening een graad van ernst vereist zoals voorzien door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, beperkt tegenpartij de toedracht van artikel 9 ter, par. 1, al. 1 van de Vreemdelingenwet, die vereist dat de aandoening niet alleen levensbedreigend is, doch ook de fysieke integriteit aantast zonder de graad van foltering of onmenselijke behandeling uit te maken, en anderzijds vereist dat de arts attaché van tegenpartij moet onderzoeken of er een adequate medische behandeling voorhanden is in het land van oorsprong of van verblijf van de verzoekende partij, quod non in casu.

Tot slot blijkt uit de aangevochten beslissing en het voorafgaand advies dat er geen rekening gehouden werd met alle aan tegenpartij voorgelegde elementen.

Dienaangaande wensen verzoekers een arrest n° 76.066 aan te halen, gewezen door de 3de kamer van de RW op 28/02/2012 en als volgt gemotiveerd :

3.2.2. En l'espèce, le Conseil constate, à la lecture du dossier administratif, que les requérants ont notamment déposé à l'appui de leur demande, un certificat médical type établi le 3 septembre 2010 par le Docteur (V.D.), exposant que la requérante ne peut voyager en raison d'un « risque d'hypoglycémie trop important ». A cet égard, le Conseil observe, que cette affirmation a été posée après qu'un diagnostic ait été établi concernant l'état de santé de la requérante.

Le Conseil relève en outre que la motivation de la décision querellée ne laisse nullement apparaître les raisons pour lesquelles la partie défenderesse a estimé quant à ce que : « Vu les éléments précités et vu que les pathologies invoquées n'empêchent pas la requérante de voyager, le médecin conclut qu'il n'y a pas de contre-indication à un retour au pays d'origine. ».

Partant, le Conseil considère que la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation formelle, en ne s'expliquant pas plus avant sur ce qui l'a amenée à s'écarter de l'attestation médicale déposée.

Deze rechtspraak dient in casu eveneens toegepast te worden.

Verzoekers verwijzen bovendien naar de arresten nrs. 83.956 van 29/06/2012 en 84.293 van 06/07/2012 waarbij de door tegenpartij gehanteerde motivatie artikel 9 ter van de verblijfswet en de formele motiveringsplicht miskent, daar artikel 9 ter niet alleen directe levensbedreigingen beschermt, maar ook tegen een reëel risico dat er geen adequate behandeling is in het land waarnaar de aanvrager zou moeten terugkeren.

Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren, quod non in casu.

Voorts verwijzen verzoekers naar nr. 109 van het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2000, p. 323 en volgende: de rechtspraak van de Raad van State betreffende artikel 9 alinéa 3 van de wet van 15/12/1980 (1998-2000) luidt zoals volgt :

"Wanneer redenen van geneeskundige aard ter staving van een aanvraag aangewend worden, kan de Dienst Vreemdelingenzaken ze niet verwerpen, zonder de verplichting tot motivatie te schenden, slechts door de medische redenen van de vreemdeling naar behoren tegen te spreken. Dit betekent het voorleggen van een tegen bewijsvoering in verband met het nauwkeurige en uitvoerige karakter van de expertises, verslagen van specialisten en certificaten die door deze worden geleverd, door het vaststellen van de financiële capaciteit van de vreemdeling de medische behandeling die zijn toestand vereist in zijn geboorteland te betalen. "

(Frédéric BERNARD, De regularisatie van personen in onregelmatige situatie, het geval van België", in handelingen van het colloquium ODYSSEUS. De regularisatie van de clandestiene immigranten in de Europese Unie, Brussel, Bruylant, 2000).

Ten slotte verwijzen verzoekers naar het hierna volgend uittreksel van de Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht & IPR 11-09-2012 (nr.8-2012) uit de website Vreemdelingenrecht.be

4. RvV veroordeelt DVZ toepassing van medische filter voor 9ter aanvragen Sinds 16 februari 2012 verklaart DVZ de overgrote meerderheid van de 9ter (medische regularisatie) aanvragen onontvankelijk "omdat uit het medische dossier niet kon worden afgeleid dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een

reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit", met name omdat er "geen directe levensbedreiging" is in de zin van de EHRM rechtspraak: d.w.z. een kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte.

Volgens de RvV arresten 83.956 van 29 juni 2012 en 84.293 van 6 juli 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfswet en de formele motiveringsplicht.

Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren.

Deze arresten bevestigen de analyse van Kruispunt M-I in nieuwsbrieven nr.5-2012 en nr.6-2012.

Wat zegt de wet ?

De "medische filter" die sinds 16 februari 2012 is ingevoerd in artikel 9ter Verblijfswet, laat DVZ toe om 9ter-aanvragen onontvankelijk te verklaren als de (ambtenaar-)geneesheer van DVZ oordeelt dat "de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid." 51. eerste lid van artikel 9ter Vw beschermt elke ziekte "die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" (= het land waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag).

Wat zegt de RvV ?

De RvV vernietigt de DVZ praktijk (waarbij een ziekte onontvankelijk verklaard wordt omdat zij geen directe levensbedreiging inhoudt) vanuit volgende overwegingen:

Doordat de DVZ in casu het tweede deel van art. 9ter §1, eerste lid niet motiveerde, oordeelt de RvV dat de formele motiveringsplicht is geschonden.

RvV arrest nr. 83.956 overweegt nog dat DVZ er misschien van uitgaat dat het tweede deel niet van toepassing kan zijn als het eerste deel al niet van toepassing is. Maar die beoordeling is niet terug te vinden in de motieven van de beslissing, en komt niet toe aan de RvV.

Verder benadrukt de RvV de parlementaire voorbereiding waaruit blijkt dat DVZ bij het beoordelen van de ontvankelijkheid ook moet rekening houden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen.

De RvV stelt dat de motivering van een DVZ-beslissing de aanvrager minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. Anders is de motivering niet pertinent en draagkrachtig.

Door deze onvoldoende motivatie zowel betreffende gezondheidsrisico's in geval van onderbreking van de medische behandeling als de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in hun land van oorsprong, werden in de in het middel aangeduide beschikking miskend.

Aldus heeft het Bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatie- bevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend evenals zijn materiële motivatieplicht."

Verzoekers richten hun kritiek op het medisch advies, waarop de bestreden beslissing is gesteund, en menen dat hierin door de arts-attaché op geen enkel van de voorgelegde medische attesten werd ingegaan. Zij stellen dat er niet de minste twijfel over bestaat dat verzoeker wel degelijk lijdt aan ernstige psychosomatische klachten. Zij menen dat het medisch advies van de arts-attaché geen noemenswaardig verschil inhoudt met het medisch advies van 7 november 2012, en menen dat in dit advies de toedracht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt beperkt door een graad van ernst te vereisen zoals voorzien door artikel 3 van het EVRM. Verzoekers voeren aan dat voor toepassing van de medische filter van artikel 9ter niet alleen moet worden onderzocht of er een directe levensbedreiging is, maar ook of er een adequate behandeling is in het land van herkomst. Door onvoldoende te motiveren zowel betreffende gezondheidsrisico's in geval van onderbreking van de medische behandeling als betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze behandeling in het land van herkomst, heeft de gemachtigde volgens verzoekers zijn appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onredelijke wijze overschreden en zijn materiële motiveringsplicht miskend.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke

rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en het feit dat het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen. Voorts wordt gemotiveerd dat de aanvraag ongegrond werd verklaard aangezien de arts-attaché in zijn medisch advies van 7 maart 2013, dat onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, de medische elementen aangehaald voor eerste verzoeker heeft geëvalueerd en heeft geconcludeerd dat deze niet weerhouden konden worden. Uit dit medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk uitdrukkelijk heeft verwezen naar de attesten van 11.12.2009, 12.02.2010, 20.05.2011, 05.08.2011, 14.10.2011, 27.01.2012, 06.04.2012 en 22.06.2012 van de hand van Dr. S. A. C, psychiater, dermate dat in het licht van de formele motiveringsplicht hiermee werd rekening gehouden.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht aan de hand van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke wettelijke bepalingen, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat deze bepaling verschillende mogelijkheden inhoudt die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst.

De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om twee verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothese inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226 651) omvat en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, dat artikel 9ter in de Vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl.St.* Kamer, DOC 51, 2478/001, 34), zoals door verweerder in de nota aangevoerd, doet

geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs.229.072 en 229.073).

De Raad wijst erop dat de hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM – meer bepaald de aandoening houdt een risico voor het leven in gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – niet de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inperkt of bepalend is voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In casu stelt de Raad echter vast dat de arts-attaché zich bij het geven van zijn medisch advies van 7 maart 2013, in tegenstelling tot in het voorgaande medisch advies van 7 november 2012 waar verzoekers naar verwijzen, niet heeft beperkt tot de vaststelling dat er geen graad van ernst blijkt zoals vereist door artikel 3 van het EVRM en dat uit de medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoeker. De arts-attaché heeft daarnaast ook vastgesteld dat uit het medisch dossier blijkt dat verzoeker lijdt aan een lichte tot matige depressie die ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent en spontaan in gunstige zin evolueert. De arts-attaché stelt verder dat de gevolgde behandeling van deze aandoening met psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is, en dat er dus geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Hieruit blijkt duidelijk dat er wel degelijk een noemenswaardig verschil bestaat met het vorige advies en dat de arts-attaché wel degelijk de twee hypothesen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht, en met betrekking tot de behandeling van eerste verzoeker heeft vastgesteld dat deze niet essentieel is, zodat het ontbreken ervan ook niet tot een onmenselijke of vernederende behandeling kan leiden. Nu de arts-attaché heeft geoordeeld dat de behandeling van eerste verzoeker niet essentieel is en het ontbreken ervan in het land van herkomst in geen geval kan leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling, was hij er in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te menen ook niet toe gehouden de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze behandeling in het land van herkomst te onderzoeken. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verplicht de ambtenaar-geneesheer immers niet ten allen tijde en zonder enige uitzondering tot een onderzoek of er een adequate medische behandeling voorhanden is in het land van oorsprong, zoals verzoekers aanvoeren. Hij is hier niet toe gehouden indien hij op redelijke wijze en zonder essentiële elementen van het dossier te miskennen tot de conclusie kon komen dat geen behandeling is vereist.

Waar verzoekers nog menen dat de arts-attaché op geen enkele van de voorgelegde medische attesten is ingegaan, stipt de Raad aan dat hij integendeel in zijn medisch advies als volgt heeft gemotiveerd, zodat wel degelijk blijkt dat hij alle voorgelegde attesten in zijn materiële beoordeling heeft betrokken:

“Verwijzend naar de medische attesten dd. 11.12.2009, 12.02.2010, 20.05.2011, 05.08.2011, 14.10.2011, 27.01.2012, 06.04.2012 en 22.06.2012 van de hand van Dr. S. A. C., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een chronische anxiodepressieve stoornis, graad van ernst: licht tot matig. Voorgescreven medicatie: Sipralaxa, Lormetazepam, Zyprexa en Trazolan (...)”

Verzoekers beweren ten slotte dat uit het medisch attest van Dr. A. C. van 12 februari 2010 blijkt dat er geen adequate behandeling is in het land van herkomst omdat daar geen alternatieven bestaan, en dat in dit attest wordt benadrukt dat er sprake is van een ernstig gezondheidsrisico in geval van terugkeer naar het herkomstland, zodat verzoekers aandoening wel degelijk als ernstig dient te worden beschouwd. De Raad wijst er echter op dat hoewel in dit medisch attest van 12 februari 2010 inderdaad werd gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst tegenaangewezen was, dit element wordt hernomen in geen enkel van de medische attesten van Dr. A.C. die verzoekers daaropvolgend bij hun medisch dossier hebben gevoegd om hun aanvraag te actualiseren. In deze vier laatste attesten is daarentegen herhaaldelijk sprake van een goede algemene ontwikkeling (*“bonne évolution générale”*) en van gunstige vooruitzichten (*“pronostic favorable”*) en van een lichte tot matige graad van ernst, zodat geenszins blijkt dat de arts-attaché op dit punt in zijn medisch advies kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat het bestuur niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of die niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan in onredelijkheid of met miskenning van haar appreciatiebevoegdheid tot haar besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond, voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.2 Aangaande de tweede bestreden beslissing, waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 december 2012 op grond van artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, hernemen verzoekers hun

middel zoals aangewend tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoekers menen met andere woorden dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de voorgelegde medische attesten, dat artikel 9ter te beperkt werd toegepast door met name het toepassingsgebied ervan te beperken tot dat van artikel 3 van het EVRM, en dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst onvoldoende werden onderzocht.

Zij lichten hun tweede middel toe als volgt:

*“De tweede aangevochten onontvankelijkheidsbeslissing dd. 20/03/2013 steunde op het medisch advies van 18/03/2013 van dezelfde arts attaché, Dr. (...), en als volgt gemotiveerd:
(...)”*

De op 05/12/2012 ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf steunde op het volgend medisch stuk:

• Standaard medisch getuigschrift dd. 28/11/2012 van Dr. M. S. uit Brussel, met beschrijving van de aard en de ernst van de aandoening (ernstige paranoïde posttraumatische angstdepressie) die ditmaal wel als ernstig wordt bestempeld, en van de medische behandeling (vier noch vervangbare noch wijzigbare medicamenten) met een duur van vijf jaar met als mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet een herbeleving van de angstaanvallen, een depressieve angstige decompensatie, een diepgaande desorganisatie van de persoonlijkheid, met zenuwschokken en overlijden door uiting of zelfmoord.

De aangewende middelen m.b.t. de hierboven aangevochten eerste beslissing gelden eveneens voor de tweede aangevochten beslissing en worden hier hernomen.

Opnieuw stellen verzoekers vast dat deze vierde beslissing evenmin beantwoordt aan de vereiste van het nagaan van de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de medische behandeling in het land van oorsprong van verzoekende partijen, zodat de aangehaalde opnieuw geschonden werden.”

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing verzoekers' verblijfsaanvraag van 5 december 2012 onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet aangezien de arts-attaché in zijn medisch advies heeft vastgesteld dat de ziekte van betrokkene kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Eerst wordt gesteld in de bestreden beslissing dat uit dit medisch advies van 18 maart 2013 niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, en dat zijn aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing ingegaan op de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Daarbij wordt in de bestreden beslissing onder meer als volgt gemotiveerd:

“(…) Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.(...)”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de tweede bestreden beslissing, door te vereisen dat reeds actueel sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is opdat sprake zou kunnen zijn van een mensonterende en vernederende behandeling, de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft beperkt tot die van artikel 3 van het EVRM. In een uitvoerig betoog in de nota met opmerkingen treedt verweerder de stelling bij dat de wetgever de inhoud van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM dienaangaande. Uit de bespreking *supra* onder 3.1. blijkt echter dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet samenvalt met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De Raad van State heeft in dat verband duidelijk geoordeeld dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een nationale bepaling is die geen verband heeft met de subsidiaire bescherming zoals vervat in Richtlijn 2004/83/EG

(HvJ 18 december 2014, M'Bodj, C542/13), noch een bepaling waarvan de draagwijdte kan gelijkgeschakeld worden met de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt dan ook met verzoekers vast dat de gemachtigde in de tweede bestreden beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beperkt heeft toegepast.

Bovendien kan de Raad verzoekers volgen waar deze menen dat in de bestreden beslissing niet werd ingegaan op de inhoud van de voorgelegde medische stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun verblijfsaanvraag van 5 december 2012 een standaard medisch getuigschrift hebben bijgevoegd, opgesteld door Dr. M.S. op 28 november 2012, waarin eerste verzoekers aandoening wordt omschreven als een ernstige paranoïde posttraumatische angststoornis.

In zijn medisch advies van 18 maart 2013, waar de tweede bestreden beslissing naar verwijst en waaraan zij volledig is opgehangen, heeft de arts-attaché op basis van dit medisch getuigschrift en zonder eigen medisch onderzoek het volgende geconcludeerd:

“Artikel 9ter §3 -4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.12.2012.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.11.2012 beschreven aandoening houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene zou lijden aan een lichte tot matige depressie. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca, zoals hier aangewend, is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard.

Er bestaat dus geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De Raad vraagt zich met verzoekers tevergeefs af hoe de arts-attaché louter op basis van het lezen van ditzelfde *supra* aangehaalde attest en zonder enig onderzoek van eerste verzoeker tot de tegenovergestelde conclusie is gekomen. Zo stelt de arts-attaché dat betrokkene slechts aan een lichte tot matige depressie lijdt, terwijl in het enige vermelde medisch getuigschrift sprake is van “*dépression anxieuse paranoïde post-traumatique grave*”. Waar de arts-attaché stelt dat deze aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert, voorziet Dr. M.S. een behandeling van minimaal vijf jaar en verwijst hij daarbij naar medicatie die hij “*non modifiable, non substituable*” acht, en voorziet hij als complicaties indien de behandeling wordt stopgezet “*une recrudescence des angoisses, une décompensation dépressive anxieuse, une désorganisation profonde de la personnalité, avec sidération et décès en cachexie, ou le suicide*” (eigen vertaling: herbeleving van de angstaanvallen, een depressieve angstige decompensatie, een diepgaande desorganisatie van de persoonlijkheid, met zenuwshokken en overlijden door uitering of zelfmoord). Waar de arts-attaché dit risico op zelfmoord “louter speculatief” noemt, heeft Dr. M.S. in zijn medisch getuigschrift reeds bij zijn diagnose vastgesteld: “*envahissement des idées noires et suicidaires, suivi de tentative de suicide*” (eigen vertaling: toename van zwarte en suïcidale ideeën, gevolgd door zelfmoordpoging).

Waar verweerder in de nota stelt dat blijkt dat de arts-adviseur het medisch getuigschrift heeft geëvalueerd, kan de Raad niet volgen. Uit de motieven van het advies van de arts-attaché lijkt het er veeleer op dat deze zich eventueel heeft gebaseerd op eerdere attesten in het administratief dossier, maar het meest recente standaard medisch getuigschrift van Dr. M.S. van 28 november 2012, waarnaar hij nochtans als enige attest uitdrukkelijk verwijst niet heeft gelezen, minstens inhoudelijk niet heeft betrokken in diens beoordeling op de formele vermelding van de datum na. Bijgevolg werd het advies niet op redelijke draagkrachtige wijze gemotiveerd.

Het staat de arts-attaché die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de arts die door verzoekers werd gecontacteerd. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de arts-attaché om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid - en geen verplichting - voor de arts-attaché. Het is de arts-attaché aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op het neergelegde medisch attest zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder

dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een lezing van het voorgelegde medisch getuigschrift door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat de motivering niet als afdoende kan worden beschouwd, nu het er gelet op de bovenstaande bespreking sterk op lijkt dat de arts-attaché in zijn advies van 18 maart 2013 de inhoud van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, niet in acht heeft genomen.

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen. Hij kan de beoordeling enkel onwettig bevinden wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend of niet in de motivering werden opgenomen. *In casu* hebben verzoekers om de boven aangehaalde redenen aannemelijk gemaakt dat dit het geval is.

De Raad wijst hier eveneens op de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat *“de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch *“[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten waarin wordt gewezen op een ernstig risico op zelfmoord bij een terugkeer naar omstandigheden die aan de basis van een trauma liggen, niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).”*

Gelet op het voorgaande stelt de Raad een schending vast van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is gegrond voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3.3 Aangaande de derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing lichten verzoekers hun middel toe als volgt:

“Wat nu betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, wensen verzoekers het volgende te repliceren.

Uit de Bijlage 13 sexies kan niet uitgemaakt worden op basis van welke wettelijke beschikking het bevel met inreisverbod verstrekt wordt, vermits geen enkel van beide vakjes werd aangekruist.

Hoe dan ook kan redelijkerwijze niet worden gesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven van de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of het bewijs niet wordt geleverd dat deze termijn overschreden werd, voornamelijk gelet op de twee intrekkingen van 25/10/2012 en 07/02/2013 en de twee RW arresten van 14/01/2013 en 04/04/2013 waarbij de vorige ongegrondheidsbeslissingen 9 ter dd. 16/08/2012 en 23/11/2012 ingetrokken werden, zodat verzoekers van ambtswege wettelijk terug in de vorige ontvankelijkheidsfase geplaatst werden en noodzakelijkerwijze in ons land wel moesten verblijven in afwachting van een nieuw vervangend antwoord op hun ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf.

In deze hypothese kan van hen dan ook bezwaarlijk geëist worden dat ze gevolg geven aan een eerder, op 06/07/2012 uitgevaardigd bevel om het grondgebied te verlaten, vermits in geval van verwijdering hun medische regularisatieaanvraag 9 ter elke grondslag zal missen en zonder voorwerp zal verklaard worden.

Aldus heeft het Bestuur zijn beslissingen niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht genomen en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatie- bevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend evenals zijn materiële motivatieplicht.”

Verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen dat uit de bestreden bevelen met inreisverbod wel degelijk blijkt dat deze zijn gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat op grond van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet werd bepaald dat verzoekers geen termijn meer werd toegestaan om het grondgebied te verlaten. Verder stelt verweerder dat verzoekers sinds 19 november 2008 illegaal in het Rijk verbleven, zodat niet ernstig kan worden voorgehouden dat de termijn van artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet zou zijn overschreden, terwijl het loutere feit dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden geen enkele invloed heeft op hun verblijfsstatus. Verweerder wijst er verder op dat het indienen van dergelijke aanvraag de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort noch verhindert dat dergelijk bevel aan een vreemdeling wordt afgegeven, zodat verzoekers niet kunnen voorhouden dat van hen niet kon worden geëist gevolg te geven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de bestreden bevelen voor het bepalen van de termijn om het grondgebied te verlaten in hun motivering verwijzen naar het feit dat aan verzoekers reeds op 24 september 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waaraan zij geen gevolg hebben gegeven.

Verzoekers betwisten niet dat hen op 24 september 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven (bijlage 13*quinqies*). Deze beslissing werd genomen nadat de gemachtigde op 16 augustus 2012 hun verblijfsaanvraag van 17 februari 2010 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond had verklaard.

Het is echter evenmin betwist dat, zoals blijkt uit het feitenrelaas, deze beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag door de gemachtigde werd ingetrokken op 25 oktober 2012.

De Raad gaat er derhalve met verzoekers van uit dat zij ingevolge deze intrekking konden terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en derhalve opnieuw beschikten over een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hadden op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie.

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking of de opheffing of het verdwijnen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2012 tot gevolg had, konden verzoekers in elk geval aangezien zij recht hadden op dit attest niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij langer in het Rijk verbleven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagden het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609). De Raad van State stelt uitdrukkelijk in het arrest nr. 233.201 van 10 december 2015 dat de afgifte van een attest van immatriculatie als verblijfsdocument impliceert dat de betrokkenen een verblijfsgrond hebben nadat hun aanvraag om verblijfsmachtiging, gesteund op artikel 9*ter*, ontvankelijk verklaard werd in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag. De Raad van State concludeert dat het bestreden arrest op wettige wijze kon oordelen dat het attest van immatriculatie gegeven aan de betrokkenen, de toekenning van een tijdelijk verblijfsrecht impliceert dat niet tegelijk kan bestaan met het eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarop een inreisverbod was gesteund.

In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen, rustte dus op verzoekers, aangezien zij recht hadden op een attest van immatriculatie ingevolge de intrekking van de ongegrondheidsverklaring van hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*ter*, geen verplichting om het grondgebied te verlaten opgelegd door een bevel van 24 september 2012, nu zij terugvielen op de hangende ontvankelijke aanvraag van 17 februari 2010 zodat de gemachtigde zich bij het nemen van de thans bestreden bevelen niet rechtmatig kon steunen op de vaststelling dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel, om de termijn om het grondgebied te verlaten te beperken tot 7 dagen.

De Raad stelt vast dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

In dat opzicht wijst de Raad erop dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan (of moet in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen), aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied *binnen een bepaalde termijn* te verlaten afgeven. Aldus draagt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde op om een concrete termijn te bepalen waarbinnen de betrokken vreemdeling het grondgebied te verlaten. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook dat de termijn om het grondgebied te verlaten onlosmakelijk verbonden is met het verbod om het grondgebied te verlaten zelf. Gezien de onregelmatigheid die werd vastgesteld bij het bepalen van de termijn van 7 dagen in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen deze bevelen in hun geheel te worden vernietigd.

Hetzelfde geldt voor de bestreden inreisverboden die met de bestreden bevelen gepaard gaan en die eveneens steunen op de vaststelling dat verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2012 niet hebben opgevolgd. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt immers dat er geen inreisverbod mogelijk is zonder wettelijke beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Het enig middel is gegrond voor zover het is gericht tegen de derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 20 maart 2013 worden vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES